

Elektroskażeniom „Prawo do Życia”

Adres koresp.: Ul. Bracka 16 A 44-251 Rybnik

Sz. Pan Prof. Marek Zirk-Sadowski
Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego

ul. Boduena 3/5
00-011 Warszawa

Wniosek o podjęcie uchwały

Na podstawie art. 15 § 1 pkt. 2 p.p.s.a. zwracam się do Pana o podjęcie uchwały rozstrzygającej kwestię interpretacji całości techniczno-użytkowej stacji bazowej telefonii komórkowej wybudowanej na istniejącym obiekcie budowlanym poprzez;

- 1) Określenie czy całość techniczno-użytkową stacji bazowej telefonii komórkowej wybudowanej na istniejącym obiekcie budowlanym należy traktować, jako niezależny obiekt budowlany (budowlę) w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit b w związku z art. 3 pkt 3 ustawy prawo budowlane czy też, jako bliżej nieokreślone urządzenie niezdefiniowane w ustawie.

Uzasadnienie

Złożenie niniejszego publicznego wniosku jest konieczne albowiem brak reakcji poprzedniego Prezesa NSA Profesora Romana Hausera oraz innych Sędziów doprowadził do kompromitacji NSA oraz do powstania ogromnych rozbieżności w interpretacji gramatycznej, logicznej ustawy prawo budowlane w bardzo prostej kwestii a mianowicie określenia czy stacja bazowa na istniejącym obiekcie budowlanym stanowi obiekt budowlany czy też urządzenia niezdefiniowane w tej ustawie, **lecz które ona rzekomo obejmuje.**

Jako osoba o genialnej pracy logiczno-matematycznej umysłu (uczestnik postępowań przed wszystkimi sądami administracyjnymi w Polsce, osoba tworząca projekty skarg kasacyjnych w różnych dziedzinach) postaram się niniejsze zagadnienie przedstawić w sposób uproszczony tak, aby każdy mógł rozumieć tym bardziej, że istota sporu dotyczy ogromnej ilości spraw ciągle prowadzonych przez organy nadzoru budowlanego oraz sądy administracyjne.

Rozważenia rozpocznę od przed ostatniego wyroku NSA II OSK 1247/14 z dnia 28.01.2016 roku, w którym podkreślono, że cytuje;

Sąd ten nie uwzględnił też, że ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. nr 106, poz. 675), która weszła w życie w dniu 17 lipca 2010 r., zmieniono art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego w ten sposób, że dotychczasową jego treść "instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych" zastąpiono treścią "instalowaniu urządzeń, w tym antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych, na obiektach budowlanych". Nowe brzmienie powołanego przepisu usunęło więc wszelkie dotychczasowe wątpliwości, które sprowadzały się do tego, czy w tym przepisie chodzi także o stacje bazowe telefonii komórkowej. Powołany przepis w nowym brzmieniu miał w rozpoznawanej sprawie istotne znaczenie. Po pierwsze, jak ustalono, stacja bazowa została zainstalowana w lipcu 2010 r., ale nie później niż 21 lipca, a więc mogła być instalowana już pod rządami tego przepisu w nowym brzmieniu. Po drugie, znaczenie tej nowelizacji polega na doprecyzowaniu obowiązującego przepisu prawa. Nie oznacza ona, że dopiero od 17 lipca 2010 r. instalowanie na obiektach budowlanych antenowych konstrukcji wsporczych i instalacji radiokomunikacyjnych nie wymagało pozwolenia na budowę. **Należy ją rozumieć w ten sposób, że zawsze użyte w art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego pojęcie "urządzenia" obejmowało też antenowe konstrukcje wsporcze i instalacje radiokomunikacyjne.**

Powyższe stanowisko jest pozbawione podstawy prawnej albowiem Sędzia NSA Zdzisław Kostka uznał, że urządzenie, o którym mowa w art. 29 ust 2 pkt 15 ustawy prawo budowlane nie dotyczy urządzenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 9 ustawy prawo budowlane. Oczywiście z punktu logicznej oraz systemowej wykładni prawa stanowiska tego nie można zaakceptować albowiem to ustawa, która ma zastosowanie w danej sprawie definiuje pojęcia, o której w niej mowa. Uważam, że niedopuszczalnym jest, aby uznawać, że stacja bazowa telefonii komórkowej jest bliżej nieokreślonym urządzeniem, o którym nie jest mowa w ustawie prawo budowlane albowiem w takim wypadku nie można jej po prostu stosować. Ponadto wtedy trzeba byłoby uznać, że zamontowane na istniejącym obiekcie telekomunikacyjnym (wolno stojącym) **antenę oraz konstrukcje wsporcze nie stanowią urządzeń, o których mowa w art. 3 pkt 9 w/w ustawy, pomimo że są jego najważniejszą częścią.**

Stanowisko NSA **neguje** NSA II OSK 1429/14 w najnowszym wyroku z dnia 11.02.2016 roku i to w trybie nieważnościowym gdzie Sędzia Maria Czapska – Górnikiewicz podkreśla, że cytuje;

Analiza pozostałych zarzutów rozpoznawanych kasacji wymagała poddania ocenie kasacyjnej podglądu Sądu pierwszej instancji odnośnie kwalifikacji przedmiotowych robót budowlanych, polegających na budowie stacji bazowej telefonii komórkowej na dachu budynku (montaż anten wraz z infrastrukturą techniczną na projektowanej, stalowej konstrukcji wsporczej oraz wykonanie trzpieni i odciągów). W tym zakresie uznać należało, że Wojewódzki Sąd Administracyjny trafnie przyjął, iż wykonanie takich robót budowlanych wymagało uprzedniego uzyskania pozwolenia na budowę. I o ile można podzielić argumentację skarżącego organu, iż na tym tle istotnie pojawiały się rozbieżności interpretacyjne w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego, o tyle nie można pominąć tego, iż w późniejszym okresie nastąpiło ustabilizowanie orzecznictwa w tym zakresie. Rację miał, zatem Sąd pierwszej instancji, iż w momencie orzekania przez organy prowadzące niniejsze postępowanie nadzwyczajne, a co istotne w momencie wydawania decyzji z dnia [...] stycznia 2012 r., oraz w dacie dokonywania przedmiotowych zgłoszeń, w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego nie było rozbieżności odnośnie kwalifikacji

takich obiektów jak przedmiotowe (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 7 kwietnia 2010 r. sygn. akt II OSK 1342/09, z dnia 26 sierpnia 2010 r. sygn. akt II OSK 1297/09; z dnia 31 sierpnia 2010 r. sygn. akt II OSK 1287/09; z dnia 10 września 2010 r. sygn. akt II OSK 1304/09; z dnia 23 listopada 2010 r. sygn. akt II OSK 1709/09; z dnia 20 maja 2011 r. sygn. akt II OSK 898/10; z dnia 8 sierpnia 2011 r. sygn. akt II OSK 1867/10; z dnia 1 grudnia 2011 r. sygn. akt II OSK 1699/10; 11 kwietnia 2012 r. sygn. akt II OSK 116/11 – orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, pod adresem internetowym: orzeczenia.nsa.gov.pl). Oczywiście wielokrotnie podkreślano przy tym, że dokonując, kwalifikacji prawnej robót budowlanych nie można czynić tego automatycznie, niezależnie od szczegółowych, technicznych założeń projektu przedstawionego przez inwestora, przyjmując, że w każdym przypadku instalacja urządzenia na obiekcie budowlanym podlega zgłoszeniu (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 1 października 2009 r. sygn. akt II OSK 1461/08, niepubl.; z dnia 16 czerwca 2010 r. sygn. akt II OSK 1034/09,; z dnia 26 sierpnia 2010 r. sygn. akt II OSK 1297/09), jednakże w przypadku robót budowlanych polegające **na wykonaniu maszty z antenami za ugruntowane i jednolite do obecnej chwili należy uznać stanowisko zgodnie z którym dla tego rodzaju inwestycji wymagane było uzyskanie pozwolenia na budowę.**

Powyższe stanowisko, podzielane również przez Sąd rozpoznający niniejszą kasację wynika z analizy następujących przepisów. Stosownie do treści art. 3 pkt 1 lit. b Prawa budowlanego obiektem budowlanym jest budowla stanowiąca całość techniczno- użytkową wraz z instalacjami, urządzeniami. Z kolei zgodnie z art. 3 pkt 3 Prawa budowlanego przez budowlę należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, w tym między innymi wolno stojące maszty antenowe. Wyliczenie budowli dokonane w tym przepisie nie stanowi jednak katalogu zamkniętego, a ma charakter jedynie przykładowy. W rozpoznawanej sprawie, przedmiotowa inwestycja zrealizowana przede wszystkim w oparciu o załączony do pierwszego zgłoszenia dokument nazwany projektem budowlanym, obejmujący nie tylko urządzenia techniczne, ale również konstrukcję stalową, trasy kablowe i całe oprzyrządowanie pozwalające na funkcjonowanie stacji bazowej telefonii komórkowej. **Wskazywała ona, zatem na konieczność zakwalifikowania spornej inwestycji właśnie jako "budowli", a nie jako "urządzenia".**

Art. 29 ust. 2 pkt 15 Prawa budowlanego, w dacie dokonania zgłoszenia z dnia 6 października 2010 r. zwalniał z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę roboty budowlane polegające na instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych. Dalej art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ww. ustawy wymagał, aby te z nich, których wysokość przekracza 3 metry realizowane były w oparciu o zgłoszenie. Roboty te polegały jednak na instalowaniu urządzeń na obiektach budowlanych, o którym mowa w art. 29 ust. 1 pkt 15 Prawa budowlanego. Przez "urządzenie budowlane" należy natomiast rozumieć urządzenia techniczne związane z obiektem budowlanym, zapewniające możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem, jak przyłącza i urządzenia instalacyjne, w tym służące oczyszczaniu lub gromadzeniu ścieków, a także przejazdy, ogrodzenia, place postojowe i place pod śmietniki (art. 3 pkt 9 Prawa budowlanego). Charakterystyczną cechą urządzenia budowlanego jest, zatem jego funkcjonalny związek z obiektem budowlanym. Urządzenia techniczne niezwiązane funkcjonalnie z obiektem budowlanym stanowią natomiast odrębne obiekty budowlane. **Stąd też o urządzeniu (podobnie o instalacji czy montażu) można mówić, gdy istnieje już**

pewien nośnik w postaci obiektu lub budowli, z którym dane urządzenie pozostaje w funkcjonalnym związku i na którym ma być zainstalowane.

Podobnie NSA II OSK 956/13 w wyroku z dnia 22.10.2014 roku podkreśla, że cytuje;

*Nie budzi wątpliwości Naczelnego Sądu Administracyjnego rozpoznającego przedmiotową sprawę, że o instalacji czy też montażu urządzenia można mówić wówczas, gdy na dachu budynku istnieje już nośnik (konstrukcja wsparcia), na którym zostaną zainstalowane anteny i inne urządzenia wyposażenia stacji. Sąd też roboty, budowlane **polegające na wykonaniu masztu z antenami należy kwalifikować, jako budowę obiektu** - porównaj wyroki NSA z dnia 23 listopada 2010 r. sygn. akt II OSK 1709/09, i z dnia 8 września 2011 r. sygn. akt II OSK 1867/10, publikowane na stronie orzeczenia.nsa.gov.pl. Trafnie wskazano w skardze kasacyjnej również, iż w sprawie odniesiono się wyłącznie do urządzenia technicznego, a pominięto konstrukcję stalową, trasy kablowe i całe oprzyrządowanie pozwalające na funkcjonowanie stacji bazowej telefonii komórkowej, co czyni usprawiedliwionym zarzut niewłaściwego zastosowania w tej sprawie art. 33 ust. 1 ustawy Prawo budowlane. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego rozdzielenie poszczególnych etapów procesu budowlanego i eliminowanie z obowiązku uzyskania pozwolenia na budowę poszczególnych jego części, stanowi obejście prawa.*

Podobnie NSA II OSK 1793/13 w wyroku z dnia 04.02.2014 roku podkreśla (dotyczy spółki P4) , że cytuję;

*I tak NSA precyzyjnie wypowiedział się w wyroku z dnia 27 września 2012 r., co do tego, że wykonywanie robót budowlanych polegających na zainstalowaniu masztu o wysokości 2,95 m na istniejącym obiekcie budowlanym oraz zainstalowaniu na tym maszcie anten wraz z instalacją zasilającą w energię elektryczną oraz urządzeniem sterującym APM nie stanowi instalowania urządzeń, o którym mowa w art. 29 ust 2 pkt 15 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane. NSA poprzednio orzekając przywołał przepis art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane, w wersji obowiązującej również w dacie realizowania inwestycji, zawierający legalną definicję obiektu budowlanego, przez który należy rozumieć także budowlę stanowiącą całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami. Zaznaczył, że budowa przedmiotowej stacji bazowej telefonii komórkowej stanowi całość techniczno-użytkową. Poszczególne elementy składające się na stację bazową telefonii komórkowej nie mogą działać oddzielnie. Przez budowlę należy rozumieć zaś każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury. Skoro zaś zrealizowana budowla stanowiła całość techniczno-użytkową, to wymagała ona pozwolenia na budowę, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 28 ust: 1 ustawy- Prawo budowlane. Na marginesie dodać należy, że stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie, gdzie przy podobnym charakterze inwestycji polegającej na montażu masztu z antenami oraz ich nośnika Sądy kwalifikowały takie przedsięwzięcie jako budowlę obiektu, która wymaga pozwolenia na budowę (por. wyrok NSA z dnia 11 kwietnia 2013 r. sygn. akt 11 OSK 2400/11; wyrok NSA z dnia 9 marca 2011 r. sygn. akt 11 OSK 407/10; wyrok NSA z dnia 25 listopada 2008 r. sygn. akt 11 OSK 1458/07; wyrok NSA z dnia 16 czerwca 2009 r. sygn. akt 11 OSK 971/08). Tym samym wbrew stanowisku skarżącego kasacyjnie istniały podstawy z art.145 § 1 pkt.1 lit. a P.p.s.a, by uchylić decyzje organów administracji wobec **wadliwego zastosowania art. 3pkt.3 w***

związku z art. 29 ust. 2 pkt.15, art.30 ust.1 pkt.3 lit. b prawa budowlanego. Za prawidłowe, odpowiadające wymogom art. 190 P.p.s.a. uznać należało stanowisko sądu I instancji co konieczności oceny istnienia obowiązku sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko, poprzedzonej badaniem dokumentacji technicznej w zakresie oddziaływania całej stacji bazowej telefonii komórkowej na środowisko, przy uwzględnieniu typów anten, ich mocy, azymutów i innych parametrów, o których mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć na środowisko(Dz.U. Nr 257 poz. 2573 ze zm.). Przy badaniu istnienia przesłanek z art. 156§1 kpa organy winny także dokonać oceny zgodności inwestycji z wymogami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym , czego do tej pory nie uczyniono, o czym również była mowa w wyroku NSA z dnia 27 września 2012r i co słusznie nakazał w zgodzie z nim sąd I instancji.

Identycznie NSA II OSK 1480/12 w dniu 26.11.2013 roku podkreśla, że cytuje;

Natomiast zamierzenie budowlane polegające na wykonaniu takiego nośnika i wykonania na nim instalacji urządzeń, obejmuje szerszy zakres robót i wiąże się z budową obiektu budowlanego (budowli), a więc z obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę. Taki też pogląd wyrażony został już w innych orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego, które skład rozstrzygający niniejszą sprawę podziela, w szczególności w wyroku z dnia 11 kwietnia 2013 w sprawie II OSK 2400/11 w której przedmiotem rozpoznania był podobny stan faktyczny i prawny oraz w wyroku z dnia 25 listopada 2008 r. w sprawie II OSK 1458/07 (dostępne na <https://cbois.nsa.gov.pl>). W konsekwencji nie jest również pozbawiony zasadności zarzut dotyczący braku zbadania przez organ nadzoru budowlanego zgodności realizacji inwestycji z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku jego braku z decyzją o lokalizacji inwestycji celu publicznego tj. naruszenia art. 50 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647).

Podobnie NSA II OSK 2400/11 w wyroku z dnia 11.04.2013 roku wskazał, że cytuje;

*Zamierzenie budowlane polegające **na wykonaniu takiego nośnika i wykonania na nim instalacji urządzeń, obejmuje natomiast szerszy zakres robót i wiąże się z budową obiektu budowlanego (budowli), a więc z obowiązkiem uzyskania pozwolenia na budowę.** Przedstawione wyżej stanowisko znajduje swoje oparcie w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego (por. wyroki z dnia 25 listopada 2008 r. sygn. akt II OSK 1458/07; 15 maja 2009 r. sygn. akt II OSK 811/09; z dnia 16 czerwca 2009 r. sygn. akt II OSK 971/08- orzeczenia dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych: orzeczenia.nsa.gov.pl).*

Ponadto w identycznej proceduralnie sprawie NSA (w tym jego Prezes Profesor Hauser) II OSK 1458/07 w wyroku z dnia 25.11.2008 roku podkreślił, że cytuje;

W odniesieniu do zarzutu naruszenia prawa materialnego – art. 3 pkt 1b oraz art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane(Dz.U. z 2006 r.,Nr 156,poz.1118 ze zm.) poprzez "błędną wykładnię pojęcia "wolno stojące maszty antenowe" , w wyniku czego WSA uznał, że "wolnostojące maszty antenowe" nie muszą być posadowione na gruncie, a maszty antenowe umiejscowione na budynku stanowią obiekty

*budowlane" należy go uznać za niejasny. Dokonaną przez Wojewódzki Sąd Administracyjny **wykładnię art. 3 pkt 1b Prawa budowlanego i pkt 3 tegoż artykułu należy uznać za uprawnioną.** W myśl powołanego art. 3 ust. 1 pkt 1b obiektem budowlanym jest budowla stanowiąca całość techniczno-użytkową wraz z instalacjami i urządzeniami a zgodnie z pkt 3 przez budowle należy rozumieć każdy obiekt budowlany niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, w tym obiekty przykładowo tam wymienione m.in. wolno stojące maszty antenowe czy fundamenty pod maszyny i urządzenia, jako odrębne pod względem technicznym części przedmiotów składających się na całość użytkową. Zawarte w powołanym przepisie wyliczenie ma charakter przykładowy a wykładnię Sądu I instancji wspierają także przepisy rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 października 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać telekomunikacyjne obiekty budowlane i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 219,poz.1864).*

Jak wynika z powyższego Sędzia Kostka w istocie dąży do skompromitowania Sędziów NSA, którzy w zdecydowanej większości dokonywali prawidłowej interpretacji przepisów prawa, co potwierdza również Najwyższa Izba Kontroli.

http://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/transmisje_arch.xsp?unid=8BB0EBB4A9546090C1257F6A002C2A8B

W związku z powyższym zwracam się publicznie do Pana Prezesa z uwagi na wciąż toczące się postępowania tym bardziej, że Polacy nie rozumieją, dlaczego NSA w dniu 28.01.2016 roku podważyła ugruntowane orzecznictwo NSA w tej kwestii, co rodzi uzasadnione podejrzenie u nich, że doszło do korupcji sądowej albowiem dla telekomunikacyjnych inwestorów wyrok jest warty miliony złotych. Podkreślam zdaniem Sędziego Andrzeja Glinieckiego, (pod którego redakcją powstał komentarz do ustawy prawo budowlane) do urządzeń oraz innych elementów, o których mowa nie jest w/w ustawie **nie stosuje się jej**-tak NSA II OSK 487/14 z dnia 30.10.2015 roku.

W tym miejscu zwracam się poprzez stronę www.prawodozycia.pl do mieszkańców Polski, urzędników po to, aby zobrazować niespotkaną sytuację, która wydarzyła się w NSA, który neguje NSA na tle bierności poprzedniego Prezesa NSA. Sytuacja ta jest nieprawdopodobna albowiem obojętnie jak **orzeknie organ lub sądu administracyjny w podobnych sprawach zawsze decyzja lub wyrok będą wadliwe z uwagi na ogromne rozbieżności w NSA.** Niestety obawiam się, że nowy Prezes NSA po nie zakończeniu powstałego sporu prawnego i to bardzo prostego w swojej istocie.

Reasumując wnoszę o precyzyjne rozpoznanie wniosku tym bardziej, że jego bardziej szczegółowe uzasadnienie nie jest wymagane z uwagi na to gdzie jest i do kogo on kierowany. Podkreślam, że spraw związanych z opisywanymi zagadnieniem organizacji prowadzi aktualnie kilkadziesiąt. Ponadto zwracam uwagę, że Główny Inspektor Nadzoru Budowlanego w Warszawie musi uznać stanowisko NSA z dnia 11.02.2016 roku i to w sytuacji, w której NSA w dniu 28.01.2016 roku potwierdził w innej sprawie pogląd organu (absurdalna sytuacja).

Prezes Zarządu Zbigniew Gelzok